

Sygn. akt IV Ka 474/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 r.

sprawy **J. O.**

syna B. i W. z domu K. (...) r. w W. z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego R. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygnatura akt III W 757/14

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. N. Ł. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 619, 92 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygnatura akt IV Ka 474/15

UZASADNIENIE

Wobec J. O. skierowany został przez K. w W. do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu wniosek o ukaranie w którym obwiniony został on o to, że:

w dniu 10 czerwca 2014 r. około godz. 8.50 w miejscowości S. na ulicy (...), drogi wojewódzkiej (...) woj. (...) kierując pojazdem ciężarowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wskutek niezachowania należytej ostrożności wyjeżdżając z drogi podporządkowanej spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wymusił pierwszeństwo przejazdu prawidłowo poruszającemu się pojazdowi marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez R. K. w skutek czego doprowadził do wjechania przez pojazd osobowy do przydrożnego rowu, to jest o wykroczenie z art. 86§1 kw.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt III W 757/14 obwinionego J. O. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego R. K., który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść obwinionego i wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego – ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (z późn.zm.) a w szczególności:

- art. 3 pkt 1 przez niezastosowanie norm zawartych w tych przepisach, a dotyczących konieczności zachowania przez obwinionego szczególnej ostrożności o której mowa w art. 1 pkt 22 w/w ustawy, w sytuacji gdy włączył się on do ruchu z drogi gruntowej z zamiarem skrętu w lewo przy wjeździe na drogę wojewódzką, czym uchybił normie z art. 17 pkt 1.2) oraz pkt 2,

- Sąd pominął okoliczność, że kierowany przez obwinionego pojazd ciężarowy nie miał ważnych badań technicznych, czym uchybił normie z art. 81 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, co skutkuje, iż stan techniczny pojazdu nie został w toku postępowania ustalony,

- art. 4 przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pokrzywdzony R. K. nie może kierować się zasadą ograniczonego zaufania w sytuacji, gdy poruszał się on na łuku w prawo drogi głównej bez oznaczenia jakimkolwiek znakiem o zbliżającym się skrzyżowaniu i miał prawo przewidywać, że włączający się do ruchu z drogi gruntowej zachowa szczególną ostrożność przy tym manewrze, obserwując ruch pojazdów na drodze głównej.

2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku:

- art.170§1 pkt 3 kpk przez jego niewłaściwe zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie interweniujących na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy Policji, wymienionych we wniosku o ukaranie,

- art.201 kpk przez niezastosowanie normy w nim zawartej, wobec przeprowadzonej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, której przedmiotem była de facto odpowiedź biegłego na dwa pytania, określone w tytule II opinii: treść zlecenia, przy czym pytania te zakładają prawidłowe wykonywanie manewru włączania się do ruchu przez obwinionego i sugerują, iż to pokrzywdzony naruszył zasady ruchu drogowego,

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

apelacja odniosła ten skutek, iż koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Przeprowadzona kontrola odwoławcza wykazała, iż wydany przez sąd rejonowy wyrok zapadł w sytuacji, w której nie wszystkie istotne dla prawidłowego rozstrzygnięcia okoliczności zostały wyjaśnione.

Zauważyć należy, iż w sprawie niniejszej istotnym pozostawało odtworzenie zachowania uczestników przedmiotowego zdarzenia w tym zwłaszcza ustalenie kwestii czy obwiniony J. O. włączając się do ruchu - wyjeżdżając z polnej drogi na drogę publiczną i wykonując zarazem manewr skrętu w lewo - będąc przy tym, co należy zaznaczyć, zobowiązanym do zachowania szczególnej ostrożności, bezpośrednio przed tym należycie obserwował sytuację panującą wówczas na drodze, jak również ustalenie wzajemnego usytuowania pojazdów uczestniczących w tym zdarzeniu, tak w momencie rozpoczęcia włączania się przez obwinionego do ruchu jak i w chwili dostrzeżenia przez kierującego samochodem marki R. (...) pojazdu obwinionego a także prędkości z jaką poruszał się samochód kierowany przez R. K., co trafnie eksponuje apelujący. Powyższe kwestie nie zostały jednakże precyzyjnie oraz jednoznacznie ustalone, co przyczyniło się niewątpliwie do dokonania w sprawie niniejszej ustaleń faktycznych, które można zakwestionować.

Zaznaczyć przy tym ponadto należy, iż w przedstawionych ustaleniach sąd rejonowy w sposób ogólny opisał m.in. kwestię lokalizacji pojazdu obwinionego na drodze w chwili dostrzeżenia pojazdu oskarżyciela posiłkowego nie wykazując czy pojazd ten znajdował się na pasie ruchu kierującego R. czy też przekroczył już wówczas oś jezdni, natomiast w rozważaniach przedstawionych w pisemnym motywach wyroku sąd rejonowy zawarł stwierdzenie, iż „nie samo zatrzymanie samochodu S. było zaś przyczyną kolizji, lecz nadmierna prędkość kierującego samochodem

marki R.. Wszak to R. K. zeznał, iż kiedy zobaczył samochód S., ten był już poza osią jezdni a pokrzywdzony podjął manewr hamowania z jednoczesnym skrętem samochodu w lewą stronę”. Tymczasem zauważyć w tym miejscu należy, iż jak wynika z protokołu przesłuchania R. K. z dnia 13 czerwca 2014 roku wymieniony w swoich zeznaniach podał „kiedy zauważyłem ten samochód, kabina tego pojazdu z tego co pamiętam była już poza osią jezdni” (k. 8). Niewątpliwie sytuacja na drodze zmienia się, obwiniony kierujący pojazdem ciężarowym marki S., a więc samochodem o większych gabarytach, powinien bezpośrednio przed włączeniem się do ruchu upewnić się czy manewr ten może zostać bezpiecznie wykonany. Dokonaną w przedmiotowej sprawie przez sąd I instancji analizę przestrzegania przez obwinionego przy włączaniu się do ruchu zasadę zachowania szczególnej ostrożności nie można natomiast uznać za pełną, zwłaszcza że zgodnie z art.17 ust.2 Prd do obowiązków obwinionego należało również ustąpienie pierwszeństwa przejazdu.

Zwrócić ponadto także należy uwagę na inne zagadnienie eksponowane w apelacji, a mianowicie jak wynika z notatki urzędowej z dnia 10.06.2014 roku pojazd marki S. kierowany przez obwinionego w dniu zdarzenia nie posiadał aktualnych badań technicznych, zaś sąd I instancji wyrokując w sprawie i uniewinniając obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu nie odniósł się w pisemnych motywach wyroku w żaden sposób do powyższej kwestii, zaś sprawność pojazdu ma niewątpliwie znaczenie przy wykonywaniu jakichkolwiek manewrów. Co prawda z opinii biegłego wynika, iż „z materiałów akt nie wynika, aby stan techniczny samochodów R. i S. nie gwarantował bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co pozwala na wnioskowanie, o tym, że stan techniczny tych pojazdów nie pozostaje w związku przyczynowym z zaistnieniem i przebiegiem kolizji drogowej (k. 29), jednakże to sąd a nie biegły władny jest do dokonania takiej oceny.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji uwzględni powyższe wskazania, a w toku postępowania powinien w szczególności możliwymi środkami dowodowymi dążyć do ustalenia sposobu zachowania uczestników tego zdarzenia, a także podjąć próbę ustalenia kwestii z jaką prędkością poruszał się wówczas pojazd kierowany przez oskarżyciela posiłkowego oraz ustalić dokładną lokalizację na drodze samochodu marki S. w czasie tego zajścia, zasadnym pozostaje również ustalenie danych funkcjonariuszy policji wykonujących czynności na miejscu zdarzenia i przesłuchanie ich w charakterze świadka, sąd rejonowy powinien nadto rozważyć dodatkowo możliwość przeprowadzenia eksperymentu procesowego z udziałem biegłego, który wydał w niniejszej sprawie opinię. Obecnie bowiem nie sposób stwierdzić czy pokrzywdzony zjechał do rowu ponieważ podjął paniczną reakcję widząc pojazd o dużych gabarytach na drodze mimo iż miał możliwość przejechania obok pojazdu, czy też uczynił to celem uniknięcia zderzenia, ponieważ samochód kierowany przez obwinionego zajmował znaczną część drogi i jego ominięcie nie było możliwe.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk w zw. z art.109§2 kpw).